

LBRIS | We know
ALEXANDRA NEACȘU books

Mergi înainte!

- poveste de viață în 7 scene -

Editura DAN PURIC
București, 2019

Cuprins

	<u>pag.</u>
Prefață: <i>Mi-e milă de tine, Teatrul!</i> de Alexandra Neacșu	5
 <i>Mergi înainte!</i>	
Scena I - <i>Trenul</i>	11
Scena II - <i>Polițistul</i>	23
Scena III - <i>Focul</i>	45
Scena IV - <i>Fata</i>	59
Scena V - <i>Disparația</i>	73
Scena VI - <i>Noaptea de iubire</i>	87
Scena VII - <i>Bătrânul</i>	103
 Postfață, de Dan Ciachir	 119

Scena I

Trenul

E întuneric peste tot – un singur felinar bătrân și chior îngăduie să se zărească o fărâmbă din gara mărunță de sat pe care, de altfel, nici trenul n-o mai băga în seamă. Un fluier prelung, un șuierat puternic, apoi, dintr-o veche obișnuință, impiegatul a și uitat că a fluierat, în timp ce vagoanele își văd mai departe de drum, indiferente și absente la peisajul din jur. Dar iată că în această monotonie bătrână de secole, pe care nici universul nu mai voia s-o deranjeze, cineva sare dintr-un vagon, rostogolindu-se într-un tufiș. Și, imediat, din alt vagon, încă cineva! Ca mai apoi, dintr-o dată, un imens câmp de greieri să acopere orice intenție de ilegalitate. Totuși nu pentru mult timp! Necruțător, frigul rupe nemișcarea și, în lumina vagă de deasupra ușii impiegatului, apare, tremurând, o primă siluetă solidă și înaltă. Nici

a doua nu rezistă mai mult și cu o pornire de-a dreptul voinicească se ciocnește puternic de prima. Două țipete zguduie liniștea din jur, trezind pe impiegat, căruia nu i se întâmplase niciodată așa ceva și care, înșfăcând repede o lanternă plină de praf, iese în prag.

Târziu căuta acum lanterna prin întuneric – ratase totul! Ratase unica șansă la inedit a impiegatului, care acum se întorcea abătut la căldura banală a micului său post, în aceeași necunoștință de cauză în care venise. Habar n-avea că în umbră două „animale de pradă”, una în plină forță, cealaltă abia înmugurind, se adulmecau și își disputau pe tăcute teritoriul! Aerul era plin de teamă și de concentrare.

(Semnal sonor în gară): „Atențiune! Vă rugăm atențiune! Este dat în urmărire un tânăr dispărut, brunet, ochi căprui, tuns scurt, îmbrăcat neglijent, cu rucsac în spate. Nu deținem alte semnalmente. Orice individ care vă atrage atenția, trebuie urmărit și raportat! Poliția din capitală este în alertă! Contăm pe cooperarea dumneavoastră civică! Fiți cetățeni responsabili! (după câteva secunde de pauză) Trenul cu numărul 1836 din direcția.....”

Brusc, tăcerea se sparge în bucăți de teamă.

Refugiatul (speriat): - Ce zice?

Puștiul: - Zice ori de mine, ori de tine... asta zice!

Refugiatul: - De mine, ori de tine?

Puștiul: - De oricare, tot aia e! Ce sat e ăsta?

Refugiatul: - Sat?

Puștiul: - Păi sat pare! Nu știi nici tu, nu?

Refugiatul: - Nu! (și o ia la fugă)

Puștiul: - Pleci?

Refugiatul: - Da.

Puștiul: - Stai!

Tânărul cu înfățișare de adolescent se ia după el, însă silueta înaltă și solidă se întoarce brusc și, cu o mișcare scurtă de arte marțiale, îl pune la pământ.

Refugiatul (amenințător): - Tu la nimeni spui că văzut pe mine! Înțeles? (smucindu-l tare) Auzit la mine?

Nu era atât violență, cât un act demonstrativ, care pe puști, imobilizat în poziția prăbușită, îl făcu, nici mai mult nici mai puțin, să râdă. Pe fața atacatorului se citește o uimire dezarmată.

Puștiul: - De unde ești? (râzând) Nu ești de la noi! (atacatorul îl prinde de braț într-o poziție dureroasă) Aaaaau, oprește-te! Mă doare! Aaaaau... strig! Strig, să știi!

Bărbatul solid și puternic redevine într-o secundă tăcere inofensivă și, cât timp puștiul își aranjează hainele, se furișează din nou, ușor, prin

întineric.

Puștiul: - Or să te prindă înaintea mea!

Refugiatul (*oprindu-se speriat*): - De ce?

Puștiul: - Ai accent străin, imediat te dai de gol!

Refugiatul: - Tu cine este?

Puștiul: - Ce, tu mi-ai spus de unde ești? Sunt un om. Chinuit ca și tine, că altfel nu eram niciunul aici.

Refugiatul: - Tu lasă pe mine să plec!

Puștiul: - Unde te duci?

Refugiatul: - Ce pasă la tine?

Puștiul: - Nu-mi pasă. Doar că și eu și tu fugim. Ce rost are să mai fugim și unul de altul?

Refugiatul (*după un moment de tăcere și câteva socoteli*): - Eu fug fuga mea, tu treaba ta!

Puștiul (*râzând*): - Accentul tău e chiar simpatic!

Refugiatul: - Tu cine este? Tu lasă pe mine în pace! Lasă, auzi?

Puștiul: - Bine, bine, bine... Fugi fuga ta! E cel mai fără sens sat din țara asta! Mira-m-aș să aibă și locuitori! N-am avut niciunul prea mare inspirație să ne aruncăm aici!

Refugiatul: - Ce vrei tu la mine?

Puștiul: - Nimic, ți-am zis!

Refugiatul: - Atunci lasă, lasă pe mine, lasă în foamea mea!

Puștiul: - Ți-e foame, nu? Și mie! (*scoate din rucsac o conservă*) E ultima. O împărțim.

Fusese obișnuit să fugă, să întâlnească amenințări, escrocherii, înșelătorii și capcane, dar așa ceva nu întâlnește de când era refugiat!

Refugiatul (uimit): - Împărțim?

Puștiul: - Jumate-jumate. Pâine nu mai am.

Refugiatul: -de ce?

Puștiul: - De ce nu mai am pâine??

Refugiatul: - Nu, de ce împărțim. Tu foame la fel. Eu pericol.

Puștiul: - Tu foame, eu foame, asta e!

Refugiatul: - Tu nu frică de mine?

Puștiul: - Tu pari mai speriat ca mine... Mănâncă!

De aici s-ar putea naște un roman... deși ei nu par genul cărora să le placă să intri atât de adânc în intimitatea lor! Și nici nu cred să le trebuiască atâtea pagini să-și spună povestea! Ar fi suficientă și o nuvelă... o povestire... sau un simplu banc cu morală. Dar în toate intră prea mult coada literaturii! Poate o piesă de teatru! ... Din toate lipsește marginea de prăpastie, care aduce adevăratul tumult de neevitat al vieții... De asta au ei nevoie acum, când unul are 22 de ani și tocmai a terminat o facultate bună, provine dintr-o familie cu o situație foarte bună și a avut tot ce și-a dorit până acum, celălalt are 36 de ani, este refugiat străin și nu are nimic și pe nimeni, și amândoi s-au întâlnit în acel moment din viață în

care sunt nevoiți să ia o hotărâre!

Ca să fiu și mai sigură că nu greșesc, am întrebat-o și pe ea, pe carte, cum e mai bine. Răspunsul ei m-a uimit, fiindcă am văzut-o venind spre mine cu un fel de tristă împăcare cu sine și mi-a spus așa: „Oricum ar fi, eu sunt o carte. Majoritatea oamenilor care se nasc acum nici n-or să mai știe ce e aia o carte. Ei vor citi cu degetul pe un ecran, așa cum fac orbii în alfabetul Braille. Dar eu o să continuu să fiu o carte și atunci.”...

Cu sufletul și mai încărcat de răspunderea pe care o am, revin la poveste și la tânărul refugiat. Nu avea încotro, îi era într-adevăr foame și nu-și putea permite un refuz. Totuși în față lui era doar un tânăr cu figură copilăroasă - ce-ar fi putut să-i facă? Încep să mănânce amândoi. După prima îmbucătură, însă, puștiul pur și simplu nu mai reuși să continue - rămase privind mut cum în fața lui parcă înfuleca un biet câine hăituit și nemâncat de zile. Îi întinse jumătatea lui.

Refugiatul: - Nu!

Puștiul: - Ia și mănâncă! Eu am mai mâncat de când n-ai văzut tu mâncare!

Refugiatul (împingându-i porția): - Nu!

Puștiul: - Hai, uită-te la tine cum înfuleci!

Refugiatul (aproape violent): - NU! Tu fost deja bun cu mine! Eu nu pot lua și ce-i al tău!

Și străinul își întoarse obrazul de la el, ca puștiul să nu-l mai vadă și să poată mânca. De fapt, se întorsese ca să nu i se citească pe chip durerea. Durerea că nu era în stare să facă mai mult, că nu putea el însuși să ofere altora, așa cum ar fi făcut altădată... Terminară de mâncat amândoi în tăcere și numai după ce simți că puștiul era gata, străinul se întoarse spre el.

Refugiatul: - Tu făcut o minune!

Puștiul: - Eu?

Refugiatul: - Mulțumesc!

Puștiul (zâmbind): - Să-ți fie de bine! (strângând urmele mesei, în timp ce refugiatul tăcea, iar afa-
ră începuse ușor să plouă) Ar trebui să căutăm un adăpost.

Refugiatul: - Da.

Puștiul: - Dar la noapte, că acum ne văd oamenii!

Îi era greu să aibă încredere în cineva, iar acum cu atât mai mult cu cât nu înțelegea bună-tatea băiatului necunoscut. Și din nou durerea îi invadează chipul cu trăsături orientale – n-ar fi vrut să fie așa! Nu era el ăsta! Dar viața îl forțase să transforme orice gest frumos într-un spasm de teamă și pericol.

Puștiul (scoțând din rucsac o bucată mare de material impermeabil): - Cum te cheamă?

Refugiatul: - Tu pregătit bine!

Puștiul: - Normal! Știam că vreau să fug când am

plecat! Cum te cheamă?

Refugiatul: - Numele nu important.

Puștiul: - Bine, nu vrei să zici. Atunci inventează!
Trebuie să te strig cumva!

Refugiatul: - Niciun nume.

Puștiul: - Pot să te strig.... (*râzând*)... bob-de-cafea?

Refugiatul: - Asta ce în limba voastră?

Puștiul: - Asta bine în limba mea!

(În difuzoarele din gară, din nou semnalul sonor):

„Vă rugăm atenție! Poliția face apel la responsabilitatea fiecărui cetățean. Oricine vă atrage atenția cu un comportament ciudat, trebuie raportat în cel mai scurt timp! Tânărul n-a fost văzut de duminică și nu a lăsat niciun mesaj. A plecat cu trenul din capitală și probabil se va opri într-un sat. Contăm pe cooperarea dumneavoastră! Vă mulțumim!” *(din nou aceeași melodie enervantă)*

Puștiul (nervos): - Ce mesaj voiau să mai las?

Refugiatul: - Sigur nu zice de mine?

Puștiul: - Poate zice. Ai rucsac. Comportament dubios. Ai plecat din capitală?

Refugiatul: - Da.

Puștiul: - Atunci nu știi. Pe tine te caută cineva?

Refugiatul: - Nu.

Puștiul: - N-ai pe nimeni?